

Nabídka věčného života

Smyslem života je život neztratit

Radim Passer

9. Radim Passer

Nabídka věčného života Smyslem života je život neztratit

Milost vám a pokoj. Tolik to každý člověk potřebuje, milost a pokoj, od našeho nebeského Otce. Minule jsme se zabývali tématem – Kým je Ježíš Kristus? Z Bible jsme mohli odhalit, že On jediný nám může dát dar věčného života. Dnes se budeme zabývat touto Boží nabídkou podrobněji. Dnešní přednáška zní „Nabídka věčného života, s podtitulem Smyslem života je život neztratit.“ Chtěl bych se zeptat: „Dává vám to smysl?“ I dnes začneme tím, že se budeme modlit.

Modlitba:

Náš nebeský Otče, já bych ti chtěl ze srdce poděkovat za to, že i dnes můžeme studovat tvé slovo, abychom mohli být povzbuzeni tím, co ty jsi zapsal pro lidi ve všech generacích. Prosím tě, abys nám skrze Ducha svatého dával moudrost ke správnému pochopení tvého Slova. Za to tě prosíme ve jménu Pána Ježíše Krista. Amen.

Letošní rok je rokem, kdy je snad nejvíce zemětřesení, co kdy bylo po celém světě. A my si v našem úvodním příběhu připomeneme jedno zemětřesení, které se odehrálo už téměř před 10 lety a bylo ze stejného geografického regionu střední Ameriky, jako to hrozné zemětřesení, které se odehrálo na začátku tohoto roku (2010) na Haity.

Příběh:

Tehdy se země zachvěla. Silné otřesy a vlny šoku se šířili celým městem El-salvador. Administrativní budovy se zřítily, domy se rozpadaly, nemocnice, školy, kostely, vše bylo zničeno. Zemětřesení v únoru 2001 právě v tomto středoamerickém El-salvadoru, zabilo v jednom okamžiku na 3000 lidí. Tisíce dalších zůstali bez domovů. Záchranáři pracovali neúnavně ve dne v noci pro záchranu obětí této katastrofy. Nalezli pouze několik z nich naživu. A po čtyřech dnech nepřetržitého kopání to již chtěli vzdát. Ale v tu chvíli si někdo všiml, napůl zahrabané ruky uprostřed rumiště a k jejich úžasu se ta ruka ještě pomalu hýbala. Trvalo jim ještě další čtyři hodiny, nežli z trosk vyhrabali muže ve středním věku. Byl naživu. Přežil čtyři dny bez jídla a pití. Později se v nemocnici ptali, jak mohl přežít v tak obtížných podmínkách. Jeho odpověď byla: „Chtěl jsem žít. Lapal jsem po dechu, věřil jsem, že přijde pomoc.“

Narodili jsme se s touhou žít. My všichni ji máme od chvíle, kdy jsme přišli na tento svět. A každý, kdo kdy žil, tak měl tuto touhu. Je to pravděpodobně ta nejsilnější touha, která kdy byla. A jako lidské bytosti jsme spojeni odvěkou touhou žít. Když je život ohrožen, tak se lidé pouští do neuvěřitelných a heroických pokusů o záchranu. Může se jednat o dítě, které spadlo do studny nebo o lidi na ztroskotané lodi, která se ztratila v oceánu. Může jít o horolezce, který uvízl na nějakém nebezpečném místě, či o oběti zapadlé v nějakých sutinách po zemětřesení. Když něčí život visí na vlásku, téměř vždy se najdou stateční lidé, kteří pomáhají při jeho zachraňování. Přesto je zde skutečnost, o které nikdo z nás nepřemýšlí rád. A přece je pravdivá.

Životy každého z nás jsou v nebezpečí. A nejenom v nebezpečí. Když budeme k sobě úplně poctiví, tak si uvědomíme, že možná jediná stoprocentní záruka, kterou máme, že na každého z nás jednou čeká smrt. Nevíme jenom kdy, kde a jak se to stane. V listu Římanům je zapsán tento biblický text: „**Mzdou hříchu je smrt, ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíši, našem Pánu.**“ Řím. 6:23. Hřích je tedy smrtící, jedovatá věc. Je sebezničující a destruktivní pro každého, kdo se mu poddá. Můžeme se zeptat, proč tomu tak je? Odpověď je, že hřích nás odděluje od zdroje veškerého života. Hřích nás odděluje od samotného Boha, který nás stvořil. Víme, že hřích se týká nás všech, protože jak říká sama Bible: „**Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.**“ Řím. 3:23. Dále se píše: „**Nikdo není spravedlivý, není ani jeden, nikdo není rozumný, není, kdo by hledal Boha. Všichni se odchýlili, není, kdo by činil dobro, není ani jeden.**“ Řím. 3:10-12. To nejsou zatím moc dobré zprávy. První lidé, naši prapůvodní rodiče, Adam a Eva, od kterých pochází náš lidský rod, si svou neposlušností zvolili cestu odloučení od Boha. Rozhodli se ve svém životě se vydat svou vlastní cestou. Kniha Římanům dává odpověď na toto jejich rozhodnutí: „**Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt, a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili.**“ Řím. 5:12. A tak přirozeným koncem našeho života, se stala smrt. Pravděpodobnost smrti kvůli hříchu je tedy 100 %. Adam měl zemřít kvůli svému hříchu. A stejně tak všichni jeho potomci, včetně každého z nás. Když to shrneme, tak jsme všichni v jakési pasti. Jsme chyceni a ve svých vlastních silách jsme bezmocní. A pokud by nás nikdo neosvobodil, tak bychom byli odsouzeni k záhubě.

Špatná zpráva tedy je, že jsme ztraceni. A šanci máme jen v případě, že nás někdo zachrání.

A tou nejlepším zprávou, kterou si zde můžeme říkat je, že někdo takový skutečně existuje. Apoštol Pavel říká: „**Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar, není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.**“ Ef. 2:8-9. Realita je tedy taková, že všichni jsme zhřešili. Hřešíme každým sobeckým činem, každým sobeckým slovem, dokonce i každou sobeckou myšlenkou. Představme si, kolikrát se každý den dopouštíme nějakého hříchu. I když ten hřích je zdánlivě nepatrný. Je pro nás č. 3 na plátně ještě dostatečně milosrdné? Co

myslíte? Možná, že si řeknete: „Jak u koho.“ Jestli si to vůbec dokážeme uvědomit? Výsledek je ten, že denně hřešíme. Ale náš problém nejsou jen hříchy, které jsme spáchali. Jde o to, že jako lidé jsme všichni hříšníci. To znamená, že bez Boha, bychom neměli vůbec žádnou naději. Když to uvedu jiným příkladem, člověk, který by trpěl zhoubnou nemocí, a který si není vědom svého problému, a který nehledá lékařskou pomoc, tak takový člověk logicky zemře. A zde musím říci s velkou lítostí, že to je, žel, osud hříšníků, kteří si neuvědomují svůj duchovní stav a nehledají žádnou pomoc.

Bůh skrze proroka Izajáše říká: „**Jsou to právě vaše nepravosti, co vás odděluje od vašeho Boha.**“ Iz. 59:2. Hřích je ve svém důsledku destruktivní. Vede k zániku a zkáze. Ale Bůh naproti tomu je zdrojem veškerého života. Když Adam zhřešil a propadl smrti, bylo jasné, že jednou zemře. Můžeme říci, že ten krásný život, který jsme dostali od Boha, se stal smrtelnou chorobou. A to proto, že se život, kvůli hříchu, pro nás stal konečným, pouze dočasným. A tak všichni jsme odsouzeni k tomu, o čem neradi hovoříme. Bůh lásky nám však neřekl výsledek hříchu, aniž by nám nedal naději na spasení. A to je ta dobrá zpráva. „**Mzdou hříchu je tedy smrt.**“ Mzda je to, co si zasloužíme za náš výkon. Ale pak je tam ten nádherný dovětek. „**Ale darem Boží milosti je život věčný v Kristu Ježíše, našem Pánu.**“ Řím. 6:23. Když to shrneme, tak spasení je dar, který si nezasloužíme, a který nelze získat našimi dobrými skutky. Ani si ho nelze koupit za jakoukoliv cenu. Pro mnohé další není větší radostí nebo lepším způsobem získat přízeň Boha, než putovat do Mekky nebo zemřít při obraně islámu. Ale i mnozí křesťané dělají bezděčně totéž. Navštěvují shromáždění, dávají dary, snaží se dodržovat biblická pravidla a domnívají se, že mohou získat Boží přízeň, a tak si vlastně zasloužit věčný život. Otázkou je: Je to vůbec možné? Je možné si zasloužit věčný život? Může člověk v podstatě korumpovat Boha, jakýmkoliv způsobem? Aby mu pak Bůh musel dát odpuštění a život věčný? Lze si tedy zasloužit nebo získat věčný život, jako nějakou sportovní trofej či zlatou medaili?

Co říká Bible? Soustředme se na to, co říká Bible, ne lidské domněnky. „**Milostí tedy jste spaseni skrze víru. Spasení není z vás, je to Boží dar, není z vašich skutků, takže se nikdo nemůže chlubit.**“ Ef. 2:8-9. Ty skutky jsou totiž až výsledkem spasení. Nejsou jeho předpokladem. Nemůžeme zachránit sami sebe svými vlastními skutky. Můžeme být jen závislí na Boží milosti, jeho lásce, Boží přízni, kterou nám zdarma dává. Kdybychom mohli spasení získat jinak, tak už by to nebyl dar. Představme si, že by nám náš zaměstnavatel dal obálku a řekl, že je to dárek pro nás. Když bychom potom našli uvnitř té obálky výplatní lístek za minulý měsíc, byl by to dar? Ne. Pokud jsme si to vydělali, tedy zasloužili, tak se logicky nejedná o dar. Proč by se ale mocný Bůh vesmíru, Stvořitel všech světů, proč by se zajímal o lidi na nějaké neviditelné tečce ve vesmíru? Na nějaké malé planetě zemi? Proč Bůh vesmíru nenechá sobecké a vzpurné lidi trpět, když je to vlastně

důsledek jejich hříchu? Odpověď nalézáme v 1. listu Janově. Jednoduchá odpověď. „**Bůh je láska.**“ 1. Jan 4:8.

Někteří z nás jsou rodiče. A někteří z nás ví, jaké to je, když nám onemocní dítě a ve dne v noci pláče. Udělali bychom cokoliv, aby se jeho stav zlepšil. Ale často se nám zdá, že nic nepomáhá. Nosíme ho, zpíváme mu, zkoušíme všechno možné, co nám kdo poradil, ale v tu chvíli třeba nic z toho nefunguje. Ale i kdybychom byli jakkoliv unaveni, i kdyby nemoc trvala jakkoliv dlouho, nikdy by nás nenapadlo, že to dítě dáme pryč nebo ho necháme trpět o samotě. Můžeme se zeptat proč? Proč by nás to tak nenapadlo? Protože to nemocné batole milujeme o to více, když vidíme, kolik musí vydržet bolesti a utrpení. A můžeme s jistotou říci, že s Bohem je to podobné. Jeho děti na planetě zemi onemocněli hříchem. Bolest a utrpení v důsledku tohoto onemocnění způsobují, že Bůh je miluje ještě více. Věřím, že mnozí z vás znají to podobenství Ježíše Krista o sto ovčích, kde 99 jich má bezpečně v ovčinci, ale jedna se zatoulala. A on nechá těch 99 a jde hledat tu jednu jedinou. A to je nádherný příměr o naší zemi. Protože Bible hovoří jasně, že my jsme jediné místo ve vesmíru, kde stvořené bytosti padli do hříchu. A tak Bůh sám nechal všechny ty ostatní nepadlé světy v bezpečí svého ovčince a vydal se hledat tu jednu jedinou ztracenou ovečku, aby ji zpátky přivedl do Boží rodiny.

Boha totiž nikdy ani nenapadlo od nás odejít jen tak. Z Bible vyplývá, že nikdy neuvažoval o možnosti, že nás nechá zemřít a trpět v důsledku naší vzpoury. Ve 2. listu Petra je napsáno: „**Pán má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání.**“ 2. Petr. 3:9. Skrze pokání je cesta k Bohu, cesta k odpuštění a cesta k věčnému životu. A nezávisle na tom, jak hodní či zlí jsme, tak Bůh nás miluje a chce nás zachránit. Nechce nás nechat umřít. A to navzdory tomu, že jsme všichni zhřešili. Lidské pokolení se vzbouřilo proti Bohu a pošlapalo jeho Zákon lásky. Takže můžeme říci, že Desatero je Zákon Boží lásky. Je vyjádřením Božího charakteru lásky. A my jako lidé jsme se vzbouřili proti Bohu tím, že jsme tento Boží Zákon lásky pošlapali.

Pozemské vlády nemohou existovat dlouho, když tolerují nezákonnost. Ti, kdo přestoupí zákon, jsou potrestáni. A porušování Božího zákona je ještě závažnější. A je závažnější proto, že hřích nás izoluje od Boha. Protože jedině Bůh nám může pomoci a může nás zachránit. A i když je Bůh Bohem lásky a milosrdenství, je a musí být také Bohem spravedlivým. Na hoře Sinaj se sám Bůh popsal následovně: „**Hospodin, Hospodin! Bůh plný slitování a milostivý, shovívavý, nejvyšší milosrdný a věrný, který osvědčuje milosrdenství tisícům pokolení, který odpouští vinu, přestoupení a hřích, avšak viníka nenechává bez trestu.**“ 2. Moj. 34:6-7. Tak tedy, zeptám se znovu. Existuje nějaké řešení? Existuje nějaká cesta ven? Chvála Bohu, že ano. Každému člověku na této zemi je dostupné východisko. Milující Bůh totiž našel způsob, jak nás zachránit a přesto zůstat spravedlivý. Nalezl totiž

dokonalou náhradu. Nalezl někoho, kdo zemřel místo nás. Kdo přijal odplatu, za naše vlastní hříchy, abychom my mohli žít. Apoštol Jan, milovaný učedník Ježíše Krista to vysvětluje následovně: „**Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.**“ Jan 3:16. Ježíš nikdy nepřestal být Bohem. Ale přišel k nám na zem i jako člověk. Ale svoji božskou moc nikdy nepoužil ve svůj prospěch. A aby jeho poslání bylo úplné, tak musel čelit stejným problémům a stejným pokušením, jakým čelíme i my, lidé. Ježíš však žil životem naprosté poslušnosti. A poté vzal na sebe jako bezhříšný zástupce lidského pokolení dobrovolně vinu každého člověka, který žil na této planetě zemi. Na konci zemřel Ježíš Kristus odloučením od Boha na místo nás. Když si člověk uvědomí tento příběh, tak ho to nemůže nechat jen tak chladným. Řekne si: „Chvála Bohu, jaká úžasná Boží láska.“

Apoštol Pavel zapsal: „**Jako se neposlušností jednoho člověka (Adama) mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného (Ježíše) mnozí se stanou spravedlivými.**“ Řím. 5:19. A abychom to správně pochopili, Ježíšova smrt neměla v žádném případě uspokojit rozhněvaného Boha. Ježíš nabídl svůj život, aby nás zachránil od hříchu a Bůh nás tolik miloval, že byl ochoten obětovat svého jediného Syna za nás. A Ježíš byl tím Božím Beránkem, s tím velkým B. Tím skutečným obětním Beránkem. A když Izraelité putovali jako Boží vyvolený lid poblíž hory Sinaj, nedlouho poté, co je Mojžíš, jako Hospodinův nástroj vyvedl z Egypta, tak se denně setkávali s ilustrací Božího plánu vykoupení padlého člověka. Setkávali se s touto ilustrací plánu vykoupení člověka formou symbolů a rituálů.

Stánek na poušti, který byl vybudovaný podle Božích specifických pokynů a obřady pečlivě ustanovené Bohem, trvale upozorňovaly na budoucí oběť zaslíbeného Mesiáše. Upozorňovaly na golgotský kříž. A Golgota, to byl vrchol hory, kde měl zemřít Ježíš. Tam měl být obětován skutečný Beránek za hříchy všeho lidstva, aby nám dal naději, jistotu odpuštění a spasení všem, kdo vírou tento dar přijmou. A tak v těch obřadních starozákonních systémech hříšník přišel a přinesl obětní zvířátko. Položil svou ruku na hlavu zvířete a vyznal svůj hřích. Pak vzal nůž a tuto nevinnou symbolickou oběť zabil, čímž naznačil, že jeho vlastní hříchy způsobily smrt nevinného obětního beránka. A obětní beránek reprezentoval právě Ježíše, onoho zaslíbeného Mesiáše, který měl přijít. Přátelé, určitě to bylo těžké, zabít nevinné zvířátko. Ale kříž na Golgotě, který přinesl slib věčného života lidským srdcím, tato oběť Ježíše Krista byla nepředstavitelně těžší. Avšak Bůh tímto činem ukázal, že hřích nutně přináší smrt, ať už hříšníka nebo nevinné zástupné oběti. A Boží lidé v biblických dobách obětovali, aby projevili svou víru ve smrt Božího Syna, který měl zemřít místo člověka, jako ona zástupná oběť. Tou pravou obětí byl Ježíš. Když Ježíš přišel, aby se nechal pokřtít, tak Jan Křtitel, když ho uviděl, řekl: „**Hle, Beránek Boží, který snímá hřích světa.**“ Jan 1:29. Víte, jaká ironie to je, že někteří z těch, které přišel

zachránit, zosnovali jeho vlastní smrt? Ježíš byl zbit, Ježíš byl zesměšňován, Ježíš byl odsouzen k smrti na kříži. A byla to jedna z nejhorších forem trestu. Přesto, jak říká Bible, ten, kdo „**hříchu neučinil, a v jeho ústech nebyla nalezena lest.**“ 1. Petr 2:22, tak ten musel na onom kříži zemřít za hříchy jiných. Kristus byl ukřižován během svátku Pascha. Bylo zvykem římských vládců během tohoto svátku propustit jednoho zločince, jako projev dobré vůle. Zástup si tehdy ovšem zvolil Barabáše a nechal Ježíše zemřít. Svojí smrtí se Ježíš ztotožnil s hříšníky. Byl ukřižován mezi dvěma zločinci. A když Bůh na Ježíše vložil hříchy celého světa, tak Ježíš zvolal: „**Bože můj, Bože můj, proč jsi mne opustil?**“ Mat. 27:46. Víte, takto nevolá člověk, který pokojně usíná spánkem smrti v Pánu. Ježíš cítil ono hrozné oddělení od Boha, oddělení, které přináší hřích. A Ježíš nemohl snést agónii onoho oddělení od svého nebeského Otce. Ježíš neumíral na kříži jednotlivé dny, jak bylo tehdy běžné, ale z nevýslovné duševní trýzně po několika hodinách mu puklo srdce. U Marka můžeme číst, že zástup křičel: „**Jiné zachránil, sám sebe zachránit nemůže.**“ Mar. 15:31. A byla to pravda, přátelé. Nemohl zachránit sebe, aby mohl zachránit nás. Byl Bohem, který platil cenu za ztracené lidstvo. Zaplatil cenu za hřích, za přestoupení stvořitelského Zákona. Bylo to vlastně tak, že milující Bůh nemohl být spokojen, dokud se člověk nevrátil zpět, do Boží rodiny, a proto dal svého jediného Syna, aby zemřel místo člověka, jako jeho zástupce. Přátelé, to je jádro evangelia. Mám rád jeden citát, který vám teď přečtu z knihy Touha věků: „**S Ježíšem bylo naloženo tak, jak bychom si my zasloužili, aby bylo nakládáno s námi, a to proto, aby s námi mohlo být naloženo tak, jak si zasloužil On, aby bylo nakládáno s ním. Byl odsouzen za naše hříchy, na kterých neměl žádný podíl, abychom my mohli být ospravedlněni jeho milostí, na které nemáme žádnou zásluhu. Trpěl a nakonec zemřel smrtí, která patřila nám, abychom my mohli mít věčný život, který patřil Jemu.**“ A tak tímto úžasným způsobem nám Bůh mohl darovat věčný život, a přesto zůstat spravedlivý, přesto učinit povinnostem Božího Zákona zadost. A tak život věčný nám nedává kvůli našemu dobrému skutku, ale protože nám Bůh může připsat zásluhy toho, co pro nás udělal Kristus, který žil namísto nás dokonalým životem. A tak se znovu vrátíme do toho krásného textu Efezským: „**Milostí tedy jste spaseni skrze víru.**“ Ef. 2:8. Tato víra je tedy jádrem spasení. Když se žalářník z Filip ptal, co má dělat, aby byl zachráněn, tak Pavel odpověděl: „**Věř v Pána Ježíše a budeš spasen.**“ Sk. 16:31. Nestačí však pouhý souhlas s tím, že Kristus žil na naší zemi. To ještě není ta zachraňující víra, o které hovoříme. Jde o něco mnohem více. Bible říká, že i démoni věří, že je Bůh, ale hrozí se toho. Věřit v Ježíše znamená více, než souhlasit, že zemřel před 2000 lety. Bible říká: „**Důvěřuj Hospodinu celým srdcem, na svoji rozumnost nespolehej. Poznávej ho na všech svých cestách, on sám napřímí tvé stezky.**“ Př. 3:5-6. Tak se ptám: „Co my, přátelé? Důvěřujeme Bohu? Opravdu mu

věříme natolik, že mu předáváme kontrolu nad svým životem? Jsme ochotni mu přenechat pomyslné kormidlo našeho života?

Zachraňující víra znamená především důvěru v to, že oběť Krista je úplná a dostačující platba za cenu každého hříchu, který jsme kdy spáchali. Znamená to věřit, že nás nezachraňují naše činy, ale to, co pro nás udělal Kristus na Golgotě. Žádný člověk se nemůže chlubit tím, že se zachránil sám. Sláva totiž patří Bohu. A tak spasení je díky Boží milosti na Boží straně a víře v Boží moc na straně naší. To znamená důvěřovat Bohu úplně, umožnit mu, aby převzal kontrolu nad našimi životy. Přijmout spasení je vlastně velmi prosté a jednoduché. Přesto je ale mnoho lidí, kteří budí dojem, že je to obtížné a složité. A tak si musíme odpovědět stejnou otázkou, jako žalárník z města z Filipi, když tu předmětnou noc volal na Pavla a Silase poté, co zemětřesení otevřelo všechny dveře vězení. „**Co mám dělat, abych byl zachráněn?**“ Sk. 16:30. Abychom byli zachráněni, potřebujeme znát o spasení 4 fakta:

1. Spasení je dar. „**Milostí jste spaseni skrze víru, spasení není z vás, je to Boží dar, není z našich skutků, takže se nemůže nikdo chlubit.**“ Ef. 2:8. Vzniká tedy otázka, proč musí být spasení darem?

2. Všichni jsme zhřešili. „**Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy.**“ Řím. 3:23. To znamená, že si tento Boží dar nezasloužíme. Nikdo z nás si nezaslouží spasení. Ani ten nejčestnější člověk, který kdy žil na této zemi, protože i ten zhřešil. Boží sláva nás opustila. Pokud by spasení bylo závislé na naší dobrotě, pak ho nikdy nezískáme, protože jsme zhřešili a nikdy nemůžeme být dostatečně dobrými. A to je přesně důvod, proč spasení může být pouze darem. Darem, který dostáváme zdarma, protože si jej nelze vysloužit ani zasloužit.

3. Hřích znamená smrt. „**Mzdou hříchu je smrt.**“ Řím. 6:23a. A to je ten problém, kterému všichni musíme čelit. Nemůžeme si zasloužit spasení, protože na něj nemáme nárok, a proto připadá v úvahu pouze jako dar. Ale pak je tady díky Bohu pilíř č. 4. A to je řešení.

4. Ježíš za nás zemřel. „**Bůh však prokazuje svou lásku k nám tím, že Kristus za nás zemřel, ještě, když jsme byli hříšní.**“ Řím. 5:8. Přátelé, není to úžasná zpráva? Co na to řeknete? Ježíš zemřel za nás, hříšníky. Zemřel za nás za všechny.

Sdělili jsme si tyto čtyři jednoduché skutečnosti. Zopakujme si je nyní. Spasení je dar, všichni jsme zhřešili, hřích znamená smrt a Ježíš za nás zemřel, což pro nás znamená život věčný, pokud Krista přijmeme za svého Spasitele. Můžeme si tedy nyní položit otázku: Jak mohu přijmout tento dar? Jak mohu přijmout Ježíše? Milující Bůh nečeká, až k němu sami přijdeme, ale aktivně a s láskou za námi přichází tam, kde se nacházíme. Obrazně klepe na srdce našeho srdce. Ježíš říká: „**Hle, stojím přede dveřmi a tluču.**“ Zj. 3:20. Ale Ježíš je zdvořilý. On nás nenutí, abychom tyto dveře od našeho srdce otevřeli. Řekli jsme si, že je aktivní a přichází za námi, ale na naší svobodné volbě zůstává to, jestli mu ty dveře od našeho srdce budeme chtít otevřít. A to je také odpověď na položenou otázku. Ježíše přijímáme jako svého Spasitele, když

otevíráme dveře našeho srdce a pozveme ho dovnitř. Protože přijetím Ježíše přijímáme dar věčného života, který On přináší, a který touží dát každému člověku na této zemi. Neexistuje větší dar, jaký bychom mohli dostat.

A když Ježíš vstoupí dovnitř a přijímáme ho jako našeho Přitele, jako našeho Zachránce, jako Mistra a Pána, tak se stanou dvě důležité věci: „**Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští.**“ 1. Jan 1:9a. Doznáváním svých hříchů činíme pokání. V lítosti Bohu vyznáváme naše hříchy. A máme jistotu, jak říká Bible, že on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští. A nejenom to, ale „**očisťuje nás od každé nepravosti.**“ 1. Jan 1:9b. Víte, to je nádherné zaslíbení, které nám Bible dává. Ať jsme udělali cokoli, ať jsme byli kdekoli nebo ať jsme jakýmkoli způsobem žili náš život, i když jsme byli ti největší hříšníci, pořád můžeme, dokud žijeme a dokud si to dokážeme uvědomit, můžeme přijít k Ježíši a přijmout jeho bezplatný dar spasení. Můžeme vyznat naše hříchy a přijmout úplné a celkové odpuštění. Bible dokonce říká, že Ježíš zahladí naše hříchy do hlubin oceánu a už je nikdy nebude připomínat. Když Ježíš odpouští, tak nepřipomíná. To často děláme my, lidé. Říkáme: „Já ti odpouštím, ale zapomenout to nemohu.“

Existuje nějaký hřích, který jsme vyznali Bohu a přesto nás trápí svědomí a cítíme vinu? Možná cítíme, že je to hřích příliš velký na to, aby nám ho Bůh mohl odpustit. Ale potřebujeme, přátelé, věřit tomu, co říká Bible. A slova v Bibli dávají jasně najevo, že jestli nevěříme Bohu, tak z něho děláme lháře. Tento biblický text říká: „**Kdo věří v Syna Božího, má to svědectví v sobě. Kdo nevěří Bohu, dělá z něho lháře, protože nevěří svědectví, které Bůh vydal o svém Synu.**“ 1. Jan 5:10. Takže když Ježíš slibuje, že nám odpustí naše hříchy a odejme naši vinu, tak udělá přesně to, co řekl, že udělá. A když Ježíš odpouští, tak nepřipomíná a my bychom měli nepřipomínat také. Ve Skutcích apoštol Petr říká: „**Proto čiňte pokání a obraťte se, aby byly smazány vaše hříchy.**“ Sk. 3:19. Takže to byla ta první věc, co se stane, když přijmeme Ježíše do našeho srdce. Vyznáváme naše hříchy a máme jistotu Božího odpuštění.

Ježíš nám dává moc překonat naše hříchy a stát se mu podobnější. To znamená, že začneme kráčet v našem životě v jeho stopách. A stane se to, že zloděj už nekrade, lhář už nelže, pijan už nepije, manželé se už nepodvádějí.

Evangelium Janovo říká: „**Těm pak, kteří ho přijali a věří v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi.**“ Jan 1:12. On nám dává moc stát se Božími dětmi, tedy jeho syny a dcerami. A tak se stáváme vírou v Ježíše Krista příslušníky toho nejvyššího královského rodu v celém vesmíru. Stáváme se dětmi a tedy i právoplatnými dědici spásy, dědici nebeského Krále. Dědici Stvořitele celého vesmíru. A satan už nad námi nemá žádnou moc. Už nejsme více dětmi temnoty. Ježíš nám dá i moc jít v jeho stopách. Když v něho věříme, když přijmeme jeho dar

spasení, tak nám Ježíš dává také sílu k vítězství nad pokušeními, které přicházejí v našich životech. Když selžeme a padneme i poté, co jsme přijali dar spasení, On nad námi nezlomí hůl. On nám odpustí znovu a znovu. Bible nás vyzývá, abychom nehřešili, protože tím se dostáváme na nebezpečnou půdu, ale když se to stane a my znovu přijdeme ke Kristu, tak on nám znovu odpustí. Není tragédií padnout, ale tragédií je nevstat, když nám Pán Bůh nabízí svoji ruku. A pak nám Bůh znovu propůjčuje moc bojovat a vítězit nad hříchem a růst v naší víře víc a více. Naučíme se věřit, naučíme se důvěřovat a mít víru v Ježíše, v našeho Zachránce. To vše je určitý proces růstu. To se nestane v okamžiku. Nikdy nebudeme dokonalí, ale získáme vědomé odpuštění. Satan už není naším Pánem. On si dělá nárok na to, aby každého člověka na této zemi měl ve své moci. Můžeme se mu vysmeknout jedině tak, že pozveme Ježíše Krista do našeho života. A tak Pánem našeho života se stává Ježíš.

Věřit, znamená mít víru a důvěru. Přijmout onen dar spasení. A když odpovíme na klepání u dveří našeho srdce a pozveme Ježíše dovnitř, tak se stanou ony dvě zmíněné věci, které jsme si zde před chvílkou řekli.

1. Ježíš nám odpouští naše hříchy.

2. Ježíš nám dává sílu jít v jeho stopách, vítězit nad hříchem a stáváme se mu více a více podobní.

Bible říká: „**Kdo má Syna, má život, kdo nemá Syna Božího, nemá život. Toto píšu vám, kteří věříte ve jméno Syna Božího, abyste věděli, že máte věčný život.**“ 1. Jan 5:12-13. Zde Bible nemluví o tom dočasném životě, ale o životě věčném. Na to se dá říci jen: „Haleluja. Chvála Bohu.“ To je ta nejlepší zpráva ve vesmíru, abyste věděli, máte-li Syna Božího, že máte věčný život. Ježíš chce, abychom věděli tady a teď, že máme věčný život. Teď a tady můžeme přijmout jistotu spasení, jistotu věčného života. Jen když pozveme Ježíše do svého srdce. Ježíš nabízí tento dar každému a na všech místech na naší zemi, jak říká text Janova evangelia, „**aby žádný, kdo v něho věří nezahynul, ale měl život věčný.**“ Jan 3:16. Možná někdy cítíme, že jsme zašli příliš daleko, ale to neznamená konec. Bůh může obrátit i tu nejzoufalejší situaci ve vítězství. Žádný život není tak špatný a žádný hřích není tak velký, aby ho Kristus nemohl odpustit a dát nám novou příležitost, protože Ježíš Kristus je mnohem větší Spasitel, než všichni lidé dohromady jsme hříšníky.

Dnes i na závěr bude jeden krátký příběh.

Příběh:

Na Silvestra 1995 vedl John Clanci, hasič, zasloužilý tým do hořícího opuštěného domu v New Yorku, do jakéhosi drogového doupěte. A zatímco se oheň vymykal jejich kontrole, měli hasiči obavu, jestli tam nezůstal někdo naživu. I přestože se tam skrývali tuláci, lidé závislí na drogách, alkoholicí a prostitutky. Přesto se John a jeho

kolegové rozhodli vstoupit do planoucího pekla, aby provedli prohlídku a případně záchranou operaci. Budova byla naplněna kouřem, viditelnost byla téměř nulová. Hasiči riskovali své životy, aby našli tuláky, kteří mohli budovu použít k dočasnému pobytu. Náhle se ale zřítil strop druhého patra a uvěznil Johna do pasti. Jeho kolegové se ho horečnatě snažili vyprostit z tohoto ohnivého pekla. Ale když se jim to konečně podařilo, bylo už pozdě. Jeho tělo bylo popáleno k nepoznání. A tak poslední den roku 1995 byl posledním dnem jeho odvážného hasičského života. Zanechal po sobě manželku, která byla v šestém měsíci těhotenství, se kterou plánovali společnou budoucnost. John věřil, že život všech lidí má hodnotu, proto byl ochoten riskovat svůj život, aby zachránil kohokoliv, kdo se v té budově nacházel. Opustil bezpečí svého vlastního domova a vydal se do nebezpečného zuřícího ohně. Vstoupil do plamenů, aby zachránil životy za cenu života vlastního. Jeho oddanost službě ho stála život. Nemohl nečinně stát, když věděl, že tam ostatní umírají. A později, když vyšetřovatelé odhalily další detaily tohoto příběhu, tak vyšlo najevo, že požár založil jakýsi žhář, jménem Edwin Smith. Byl to jeden z tuláků, který pobýval v budově. A tak krutým paradoxem zůstalo, že John se pokoušel zachránit život toho, kdo oheň založil. Dal svůj život za žháře.

Nenapadá vás, jak pozoruhodné srovnání s příkladem Pána Ježíše Krista? Ježíš opustil bezpečí svého nebeského domova a ponořil se do zuřivého pekla plamenů tohoto hříšného světa. Náš Spasitel visel na kříži, abychom my nemuseli zakusit plameny pekelného ohně v době, kdy se Ježíš vrátí, aby hřích spálil navždy. On trpělivě naslouchá a čeká, až mu otevřeme dveře našeho srdce, až ho pozveme dál, aby se stal naším Zachráncem a Pánem. Ale jednu věc Ježíš udělat nemůže. Nemůže nás přinutit, abychom mu otevřeli dveře našeho srdce. Každému z nás dává možnost svobodné volby. A tak otevřít dveře od našich srdcí můžeme jenom my. Nemůže to za nás udělat někdo jiný. A Ježíš Kristus rád vejde, když mu ty dveře otevřeme. Toužíte-li to udělat právě teď, tak to udělat můžete. Modleme se.

Modlitba:

Můj Bože a Otče, uvědomuji si, že jsem hříšník a potřebuji pomoc. Chci přijmout Ježíše jako svého Zachránce a Pána. Chci odpovědět na jeho klepání a pozvat ho do svého srdce právě teď. Prosím, odpusť mi každý hřích, který jsem kdy spáchal. Prosím, ujmi se mého života. Děkuji ti za to, že slyšíš a odpovíš na mou modlitbu, modlím se v Ježíšově jménu. Amen.